

kuční dražby, mohli, nahlédnouce do knihy pozemkové, přesvědčiti se o tom, že zástavní právo za úroky zřízeno jest od dotyčných dnů počátečných. Dle min. výnosu ze dne 21. července 1858 čís. 105 ř. z. sluší takové starší, totéž knihovní pořadí jako kapitál mající úrokové nedoplatky posuzovati jako samostatné pohledávky čili kapitály, které jako takové nepodléhají kratší promlčecí lhůtě § 1480 obč. zák., na niž v dovolacím rekursu mylně jest poukázáno, nýbrž řádné lhůtě promlčecí. Z tohoto důvodu také nelze na tyto úrokové nedoplatky užiti ustanovení druhého odstavce, nýbrž ustanovení nového odstavce čís. 4 § 216 ex. ř., poněvadž právě nedoplatky ty představují kapitál.

Čís. 326.

Úmluvou, dle níž dlužník povinen jest zapraviti peněžitou pohledávku k rukám věřitelova právního zástupce, nestává se bydliště právního zástupce ujednaným splništěm závazku, rozhodným zejména v otázce měny.

(Rozh. ze dne 10. prosince 1919, R I 452/19.)

Smírem ze dne 13. května 1919 zavázal se dlužník, obchodník v Liberci, že zažalovanou pohledávku zapraví věřiteli, Vídeňské firmě, k rukám jejího vídeňského advokáta, jehož plná adresa dle okresu, ulice a domovního čísla byla ve smíru udána. Pro neplacení zahájeno bylo proti dlužníku prodejové řízení. Tvrdě, že celou pohledávku vyrovnal, navrhl dlužník, by prodejové řízení bylo zastaveno. Vymáhající věřitel vyjádřil se záporně. Strany byly za jedno v tom, že pohledávka, vezme-li se co základ měna rakouská, jest, vezme-li se však co základ měna československá, není dosud plně vyrovnána. Vymáhající věřitelka hájila stanovisko, že, hledíc k dlužníkovu bydlišti, nutno platiti v korunách československých, dlužník pak trval na názoru, že povinen jest, zapraviti dluh v korunách rakouských, poněvadž úmluvou o zaslání peněz věřitelovu advokátu do Vídně ujednána Vídeň jakožto splniště závazku. — Exekuční soud přiklonil se ku stanovisku vymáhajícího věřitele, rekursní soud k dlužníkovu názoru.

Nejvyšší soud schválil svým rozhodnutím stanovisko exekučního soudu.

Důvody:

Splništěm pohledávky byl podle druhého odstavce čl. 324 obch. zák. Liberec jakožto místo, kde dlužník měl svůj obchodní závod, pokud se týče své soukromé bydliště. Ujednáním, obsaženým v soudním smíru ze dne 13. května 1919, že žalovaný má onu pohledávku zaplatiti žalující firmě k rukám jejího zástupce Dra K., advokáta ve Vídni, a připojením úplné adresy tohoto zástupce žalující firmy dle okresu, ulice a čísla domovního bylo toliko určeno, že žalovaný, který by jinak byl býval podle prvního odstavce čl. 325 obch. zák. povinen, poslati peníze žalující firmě na její adresu do Vídně, neměl je poslati přímo na adresu její, nýbrž na

adresu jejího zástupce. Splniště ve smyslu druhého odstavce čl. 324 obch. zák. nebylo tím změněno právě tak, jako není změněno dle druhého odstavce čl. 325 obch. zák. v případech prvního odstavce tohoto čl. 325, dle něhož dlužník při placení penězi má tyto poslati věřiteli na to místo, kde tento v době vzniku pohledávky měl svůj obchodní závod, pokud se týče své bydliště. Druh peněz, jímž bylo zaplatiti pohledávku, nebyl mezi stranami výslovně umluven, pročez podle prvního odstavce čl. 336 obch. zák. právě tak, jako dle § 905 obč. zák. řídí se dle zákonů toho místa, kde pohledávka měla býti splněna. Dle toho, co nahoře jest uvedeno, byl to Liberec, který jest v republice Československé a dříve byl v říši Rakouské. Předě dnem 12. dubna 1919, kdy nastala působnost zákona ze dne 10. dubna 1919 čís. 187 sb. z. a nař., byla to tedy podle zákona ze dne 2. srpna 1892 čís. 126 ř. z. a podle III. dílu císařského nařízení ze dne 21. září 1899 čís. 176 ř. z. korunová měna bývalé říše rakousko-uherské; dle §§ 5 a 6 onoho zákona čís. 187 stala se jím československá měna korunová a počítati jest 1 korunu československou za jednu korunu bývalé měny rakousko-uherské.

Čís. 327.

Sudiště, ujednané v dluhopisu o hypotekární zápůjčce, neplatí pro hypotekární žalobu na pozdějšího nabyvatele hypoteky, byť i tento v poměru ku svému předchůdci převzal hypotekární závady.

(Rozh. ze dne 10. prosince 1919, R I 468/19.)

V dluhopisu o hypotekární zápůjčce podrobil se dlužník A. pro všechny spory ze zápůjčky příslušnosti okresního soudu ve Stříbře. Později přešla nemovitost prodejem na B-a, jenž na srážku z tržové ceny převzal hypotekární dluhy. Mezi ním a hypotekárními věřiteli nebylo ničeho ujednáno. Proti hypotekární žalobě, již věřitel shora uvedené pohledávky podal na vlastníka hypoteky B-a u okresního soudu ve Stříbře, domáhaje se soudního výroku, jímž uloženo by bylo žalovanému, by zaplatil dluh pod exekucí na hypoteku, namítal žalovaný místní nepřislušnost dovolávaného soudu. Okresní soud námítku zamítl, poněvadž žalovaný, převzav na srážku z kupní ceny zažalovaný dluh, převzal tento závazek tak, jak byl ujednan, tudíž i s úmluvou o příslušnosti. Rekursní soud námítce vyhověl, poněvadž žaloba, o kterou se jedná, jest žalobou hypotekární a nikoli žalobou na osobního dlužníka.

Nejvyšší soud potvrdil usnesení rekursního soudu.

Důvody:

Správně položil rekursní soud důraz na okolnost, že na žalovaném žádá se zaplacení pouze jako na hypotekárním dlužníkovi. Touto skutečností padají vývody dovolacího rekursu, opírající se o ustanovení § 1407 obč. zák. Zákon praví sice v § 443 obč. zák., že s vlastnictvím nemovité věci přejímají se též břemena, na ní váznoucí, ve veřejných knihách zapsaných. Tímto převzetím nemíní se však převzetí dluhu ve smyslu